

از مرداب انزلی تا آب‌های پاریس

تاریخ سازی؛ رؤیای ستاره قایقرانی

قایقرانی همیشه برای المپیک یک پای کاروان ورزشی ایران بوده؛ هر چند هیچ‌وقت قایقرانان ایران از دور مقدماتی صعود نکرده‌اند. این بار هم علی آقامیرزایی یکی از مسافران پرواز ایران-پاریس است؛ ستاره تیم ملی آب‌های آرام که همیشه جور قایقرانی را کشیده است. او بعد از المپیک توکیو حالا دومین حضورش را زیر آسمان پاریس تجربه می‌کند. از آنجایی که قایقرانی ایران با اروپا و جهان فاصله زیادی دارد، نمی‌شود از او توقع مدال داشت اما به گفته خودش قایقش را به آب‌های پاریس خواهد انداخت تا نتیجه‌ای بهتر از المپیک قبل را رقم بزند.

آقامیرزایی هیچ شباهتی به رقبایش ندارد؛ او از جایی پا به المپیک می‌گذارد که حتی یک پیست استاندارد هم برای قایقرانی ندارد و همین موضوع باعث شده تا او در تالاب انزلی و بین رفت و آمد قایق‌های موتوری پارو زده و یک تنه خودش را به آب‌های پاریس برساند. او هر روز در طوفان‌های زندگی هم‌پیمان با قایق و پاروهایش به دل تالاب انزلی می‌زند و می‌خواهد رؤیاهایش را تا مرزهای پاریس دنبال کند. ستاره تیم ملی آب‌های آرام که قبل از بازی‌های آسیایی رباط دستش پاره شد، خیلی زودتر از آنچه پیش‌بینی می‌شد، به آب‌ها برگشت. آقامیرزایی به گفته خودش اخیراً هم جراحی دیگری را برای مشکلات تنفسی‌اش پشت سر گذاشته است اما بلافاصله بعد از ۱۰ روز برگشت که ثابت کند تا آخرین نفس پای رسالتش می‌ایستد. قایقران ملی پوش دقیقاً از همان هاست که در یک گوشه از دنیا نبردهای بزرگی می‌کنند برای فتح آرزوهایشان تا زندگی را آتظور که باید، زندگی کنند.

نگاه

فائزه زمانی
خبرنگار

از رقا عقب افتاده‌ایم

بصارت‌دار: نگاه مدیران به المپیک‌ها یکسان نیست

گپ

بعد از ناگامی شاگردان پدروسنا در بازی‌های آسیایی هانگزو، فدراسیون قایقرانی عذر او را خواست تا با یک بلیت بدون برگشت‌راهی کشورش برزیل شود. بعد از کنار گذاشتن سرمربی تیم ملی آب‌های آرام، فدراسیون دیگر مربی استخدام نکرد و هر کدام از قایقرانان به همراه مربیان خود در زادگاهشان به تمرین پرداختند. آرش بصارت‌دار کسی است که بعد از هانگزو تا به امروز در کنار علی آقامیرزایی بوده است و بعد از انتخابی المپیک هدایت او را در آب‌های پاریس هم برعهده خواهد داشت. او حالا به رغم اینکه شرایط تمرینی و امکانات رقا را بهتر می‌داند اما اینطور می‌گوید که آقامیرزایی هم بیکار نشسته است و می‌خواهند به کمک هم در پاریس نتیجه‌ای را رقم بزنند که تا به حال قایقرانی ایران به خود ندیده است.

در روزهای منتهی به المپیک شرایط علی آقامیرزایی را چطور می‌بینید؟ فدراسیون تمام تلاشش را کرد تا ملی‌پوشان آب‌های آرام هم مثل روتینکی‌ها راهی اردوی گازان شوند اما متأسفانه نشد. از آنجایی که می‌خواستیم اردوی تدارکاتی برای قایقرانان در نظر بگیریم که با تیم‌های دیگر تمرین کنند، با ازبکستانی‌ها صحبت‌هایی داشتیم تا هردو برای اردوی مشترک راهی روسیه شویم اما از یک‌ها به صورت ناگهانی برنامه‌شان را عضو کردند و به خاطر اینکه حرفت تمرینی نداشتیم، نتوانستیم به روسیه برویم. حالا منتظر ویزاها برای اردوی ایتالیا هستیم تا از این روزهای آخر نهایت استفاده را ببریم. نگاه‌ها به قایقرانی این روزها المپیک‌هاست؟ همیشه کم‌وکاستی‌هایی وجود دارد. این روزها تمرکز وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک بیشتر روی رشته‌های مدال‌آور است و رسیدگی به بقیه رشته‌ها رسالتی برای مدال

ندارند کمی ضعیف‌تر است. به نظرم نگاه مدیران به رشته‌های المپیک یکسان نیست. آب‌های آرام رشته اروپایی‌هاست و برای گرفتن مدال به برنامه‌ریزی بلندمدت نیاز دارد. اما ما تمام تلاشمان را می‌کنیم که از المپیک قبلی عملکرد بهتری داشته باشیم و بتوانیم به فینال A صعود کنیم. عدم اعزام آقامیرزایی به مسابقات بین‌المللی مختلف تا چه حد می‌تواند در عملکردش تأثیر منفی بگذارد؟ متأسفانه ملی‌پوشان در یکی، دو سال اخیر به مسابقات زیادی اعزام نشده‌اند و علی آقامیرزایی فقط در بازی‌های آسیایی هانگزو و انتخابی المپیک پارو زده است. با چنین شرایطی ما هیچ محکی از رقا نداریم و یک جورهایی از بقیه تیم‌ها عقب افتاده‌ایم اما با این حال کار خودمان را می‌کنیم و تمام فکر و دگرمان تاریخ‌سازی در المپیک است. خصوصیت بارز علی آقامیرزایی چیست؟

یکی از خصوصیات بارز آقامیرزایی که همه هم می‌دانند، سختکوشی و پشتکار است. او در بالاترین فشارها تمرین می‌کند و دم نمی‌زند. مصدومیتی که قبل از بازی‌های آسیایی داشت، کار او را خیلی سخت کرد و یکی از دلایل ناگامی‌اش در هانگزو هم همین موضوع بود. شاید هرکس دیگری بود، با وجود این مصدومیت نمی‌توانست

اینقدر سریع به اوج برگردد اما آقامیرزایی تلاشش را بیشتر کرد و در حداقل زمان ممکن به آب برگشت. او در کایاک ۱۰۰ متر نفر اول ایران است و فاصله قایقران دوم این ماده با او چیزی حدود ۱۰ ثانیه است که در قایقرانی این زمان خیلی زیادی است. همین هم باعث شده تا او در ایران رقیبی نداشته باشد و خودش با خودش رقابت کند.

از شرایط رقای آسیایی او خبر دارید؟ تقریباً با ۲-۳ تیم مثل ازبکستان و چین در ارتباط هستیم. آنها واقعاً تمرینات خوبی دارند. قایقران چینی با اروپایی‌ها تمرین دارند و بیشتر رقبای آسیایی ما به صورت مستمر در مسابقات و کمپ‌های بین‌المللی حضور دارند. قایقرانی رشته برمدالی است و برخلاف ما بقیه کشورهای آسیایی تمرکز زیادی روی آن دارند.

از آنجایی که قایقرانی ایران با مدال المپیک فاصله دارد، هدفتان در پاریس چیست؟

ما بیکار نشسته‌ایم، رکوردهای علی در این مدت خیلی بهتر شده و کم شده است. او هر چه در توان دارد در تمرینات می‌گذارد و امیدوارم که بتواند مقام سوم انتخابی المپیک را در پاریس جبران می‌کند. تمام هم و غم‌مان المپیک است و می‌خواهیم تاریخ‌ساز شده و نتیجه‌ای رقم بزنیم که تا به حال نداشته‌ایم.

سی و سومین دوره بازی‌های المپیک، از ۵ مردادماه در پاریس شروع می‌شود. پاریس عروس میزبان بزرگترین رویداد ورزشی دنیا شده است. در واقع با برگزاری المپیک ۲۰۲۴ پاریس، این شهر صدمین سالگرد بازی‌های المپیک‌های قبلی است؛ به جای ورزشگاه این بار افتتاحیه روی رود سن پاریس برگزار می‌شود. کاروان ورزشی ایران به نام خادم الرضا یا شعار صلح قبل کاروان ایران کوچکت‌تر است. کاروان ایران فعلاً ۳۷ سهمیه گرفته که ۹ سهمیه برای زنان و ۲۵ سهمیه برای مردان است. ۲۶ روز مانده تا افتتاح دوومیدانی شانس سهمیه‌های کاروان ایران کامل نشده و رشته‌های شنا و برای آشنایی مردم ورزش دوست ایران پرونده ورزشی این روزها مسافران و ورزشکاران المپیک‌گوشده که هر روز تقدیم نگاه‌تان می‌شود.

کار دشوار میرزایی در پاریس

پادداشت

محمود ساوژی
مربی پایه علی آقامیرزایی

پدر علی آقامیرزایی از قایقرانان خوب کشور بود. روزی که او را دیدم فکر نمی‌کردم به این جایگاه برسد اما توانش را داشت و از همان اول بشدت پرتلاش بود. اصلاً ویژگی بارز آقامیرزایی همین پشتکار او است. زمانی که جوان‌تر بود با هم به کاپ جهانی رفتیم، یادم می‌آید که قایقرانان کشورهای دیگر همه با تعجب به او نگاه می‌کردند که چگونه با این جزه ریزش می‌خواهد با آنها رقابت کند. با اینکه قایقرانی رشته اروپایی است کسب مدال برای قایقرانان ما هنوز امکان‌پذیر نیست. ما هنوز یک پیست استاندارد قایقرانی در ایران نداریم. بندر انزلی با این همه قهرمان قایقرانی باید حداقل یک پیست داشته باشد اما اینطور نیست و حتی مرداب انزلی را هم در اختیار ما نمی‌گذارند و اینقدر حجم قایق موتوری‌ها زیاد است که اصلاً نمی‌شود تمرین کرد. علی آقامیرزایی با توجه به پارگی رباط دستش مدتی دور بود اما خیلی زود برگشت. عدم اعزام به مسابقات برون مرزی تأثیرات منفی روی قایقرانان دارد و باعث عقب‌افتادگی آنها می‌شود. علی کار سختی در المپیک دارد اما می‌تواند نتیجه‌ای بهتر از توکیو بگیرد.

آقامیرزایی: ۴ ماه با دستگاه اکسیژن می‌خوابیدم

مصاحبه

علی آقامیرزایی این روزها سخت پاریس می‌زند تا بتواند در آب‌های پاریس نتیجه‌ای در خور شأن قایقرانی ایران بگیرد. او که بعد از پارگی رباط دستش خیلی زود به قایقرانی برگشت حالا به گفته خودش علاوه بر جراحی دستش اخیراً یک عمل دیگر را هم پشت سر گذاشته است. او برای اولین بار از مشکلی پرده برمی‌دارد که ۱۵-۱۰ سال یقه او را چسبیده بوده و حالا با تشخیص پزشکان برطرف شده است؛ موضوعی که پزشکان معتقد هستند زندگی آقامیرزایی را بشدت تحت‌الشعاع قرار داده و زنده ماندن او تا به امروز یک معجزه است.

حمایت‌ها بعد از کسب سهمیه در حد المپیک بود؟ در این ۱۰-۱۵ سالی که در تیم ملی بوده‌ام همیشه مشکلاتی بوده که با آن دست‌وپنجه نرم کرده‌ایم اما اگر بخواهیم روی مشکلات متمرکز شویم، توانی برای جنگیدن نخواهیم داشت. دغدغه اصلی ما عدم اعزام به مسابقات است، متأسفانه به کاپ‌های جهانی اعزام نشدیم و من از المپیک قبلی تا این المپیک سرخط هیچ مسابقه جهانی نرفتم که همین موضوع باعث عقب ماندن ما از رقا شده است. گلایه‌های ندارم و می‌دانم که بودجه فدراسیون محدود است اما بعد از سهمیه انگار همه چیز تمام شد. مسئولان استان و فدراسیون تا حد توان حمایت کردند اما از لحاظ فنی مشکلاتی وجود داشته و جو المپیک نیست.

اوضاع این‌طور نیست که بگوییم برای بهترین نتیجه آماده می‌شویم اما همیشه با غیرتی که داشتیم خودمان مشکلات را حل کردیم و برای بهترین نتیجه به آب زدیم، حالا هم تمام توان‌مان را در آب‌های پاریس خواهیم گذاشت.

از شرایط رقا خبر داری؟ شرایط ما حتی با قایقرانان آسیایی متفاوت است. از یک‌ها در بلغارستان اردو زده‌اند و بقیه تیم‌ها هم اردوهای خوبی پشت سر گذاشته‌اند. بنابراین پیش‌بینی اینکه به فینال A بروم سخت است. ۳-۴ سالی است که به مسابقات جهانی نرفته‌ایم و این از لحاظ روانی خیلی تأثیرات بدی روی ما دارد.

ویژگی مهمی که از تو چنین قایقرانی ساخته، چه بوده است؟ من اصولاً خیلی کمال‌گرا هستم و دوست دارم در هر کاری که شروع می‌کنم بهترین باشم. شاید هرکس دیگری رباط دستش پاره شده بود، به این زودی بر نمی‌گشت اما من هنوز مصدومیت‌م کامل برطرف نشده بود که به تمرینات برگشتم. شاید این دست هیچ وقت مثل قبل نشود اما من اهمیت نمی‌دهم و از نظر ذهنی روی این دو انگشتی که ضعیف شده است، تمرکز نمی‌کنم. همیشه اول به هدفم فکر کرده‌ام و سلامتی در درجه دوم بوده است، شاید عده‌ای فکر کنند این دیوانگی است اما من اهمیت نمی‌دهم و تا نفس آخر پای هدفم می‌ایستم. اولین المپیک شیرین‌ترین بود یا حالا تکرار حضورت؟

هر کدام به نوبه خود تجربه خوبی است. قبل از المپیک توکیو درگیر کرونا بودیم و من تقریباً ۸-۷ ماه تنها تمرین می‌کردم. در انتخابی المپیک توکیو با طلا سهمیه گرفتم اما امسال در انتخابی پاریس به رغم اینکه برای اولی‌رفته بودم سوم شدم. من تنها قایقران آب‌های آرام هستم که دو بار

سهمیه المپیک گرفته است و از این بابت خوشحال هستم. در این مدت موضوعی بوده است که بابت پشت سر گذاشتنش و ایستادگی در مسیر قهرمانی به خود افتخار کنی؟ در این مدت دوبار جراحی داشتم؛ یک بار برای دستم و یکبار دیگر هم به دلیل مشکلات تنفسی. سال‌ها بود که یک نوع بی‌حالی را تجربه می‌کردم

و فشار زیاد تمرینات باعث می‌شد که بیهوش شوم و گاهی دچار خفگی. حتی ۳-۴ ماه با دستگاه اکسیژن می‌خوابیدم و دیگران موضوع را پذیرفته بودند. من ۱۰-۱۵ سال با عذاب و شرایط سخت تمرین می‌کردم اما دم نمی‌زدم و کمتر کسی از مشکل من با خبر بود. به پزشکان زیادی مراجعه کردم اما هیچ کس تشخیص نمی‌داد که مشکل از کجاست تا اینکه به خاطر مصدومیت

دستم به اتاق جراحی رفتم و تازه آنجا فهمیدم که حکمت آسیب دستم چه بوده است. زمانی که در اتاق جراحی بودم پزشکان حین عمل متوجه شدند که حفره قلبم در حال بزرگ شدن است. بعد از این تشخیص پزشکان در یک عمل سخت از انحراف بینی تا نای، زبان کوچک و گام دهانم مورد جراحی قرار گرفت تا مشکل تنفسی‌ام برطرف شود. بعد از این عمل تقریباً ۵۰ تا ۶۰

درصد توانم بیشتر شده است و تازه می‌فهمم زندگی چیست. پزشکان زنده ماندنم را معجزه می‌دانند و تعجب می‌کنند که تا قبل از این جراحی چگونه زنده بودم. آمادگی‌ات را برای حضور در المپیک چطور می‌بینی؟ در ایران فاصله نفر دوم کایاک ۱۰۰۰ متر با من زیاد است و نداشتم رقیب جلوی پیشرفتم را گرفته است. من اینجا خودم راضی باشم.

در ایران فاصله نفر دوم کایاک ۱۰۰۰ متر با من زیاد است و نداشتم رقیب جلوی پیشرفتم را گرفته است. من اینجا خودم راضی باشم.